

Livet varer ikke evig. Det er en banal sannhet som i løpet av denne tiden etter at mor mi døde har gitt meg rikelig anledning til å tenke over den skjøre tilstanden som vi kaller livet. I løpet av disse få dager har eg gjennom stadig minnebilder som har dukket opp, gjennomoppløst min egen barndom og oppvekst.

Du ga meg og bror mine vårt liv, og sammen med faren våre ga du oss fantastisk fine oppvekster, -

i Lierfjord, på Amdsvatnet, i Amdstia og på Fossmoien. Eg har enkeltvis gang tenkt at dersom fælden er en gevinst man vinner, så har eg vært langt heldigere enn den heldigste lottovinner.

"Der kommer Nygårdsgjengen", huske eg at det spøkefulle ble ropt mot oss fire brødre, og i det lå det vel også en oppfatning om at samhold prega oss. Et verdifullt og stukt familiesamhold som du og faren vår har æra av, - og som vi skal fortsatte å ta vare på.

"Et menneske kommer til verden, det vandrer rundt i en ham av støv, det lever og stirer en tid, det trekkes med sykdom og urett og savn. Så dør det og blander sitt støv stille med jorden", skriver Gabriel Sævi i Kilden.

Som mor snabba du ikke først og fremst til oss barna, men med oss. Du glemte ikke dine egne tanker, din ros, din kjærlighet, din ømhet og din angst og tril. Samtalen har hele tiden preget vår familie.

Og optimismen. "Det blir nok ei ræd", sa du bestandig når det butta litt i mot.

Så, Plutselig. En det slutt. Når den man er glad i dør, går man gjennom en sjokkfase, hvor man er rastløs og oppspilt, eller usigelig trist.

Emsbrønnen siger ihu over en. "Her er så ødselig mye og tiden mørkner".

Da kan man kanskje finne trøst i at mor vår ble spart for den smerten det ville vært for ho om det var ho som hadde fått oppløst at en av oss som sto ho nærmest

hadde dødd først. Slik sett trenger ikke lidelse og død å være noe meningsløst for oss som lever videre, men bli et offer fylt med den dypeste mening.

Eg veit at den tunge sorgen ikke er en tilstand eg kan lære meg forbi, men at eg må arbeide meg gjennom den. Og at det tar tid.

Men når man mister den man er glad i, trenger man mer en noensinne varmen fra familie og nær venner.

Men det kom så bratt, så uventet, Eg lurte nesten at det kunne være riktig. Det var ikke mulig. Men døden kan heldigvis ikke ta fra oss minnebildene.

"Og var det idag jeg siste gang saa mennesket, jorden og Aftenrødens - tikker mit Hjerte i Nat istaa, er det Farvel med alt - lat gaa!

"Intet er endt med Døden", skriver Knut Hamsun i diktet "Svovlen og døden".

Takk for mor, for livet du ga oss. Og med dette en siste kilsen fra barn, barnebarn og svigerdøtre.